

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Lumen Cordium

Szívünk fényessége

A megyesi római katolikus plébánia havilapja, VII. Évfolyam, 2. szám, 2011. Ápr.- Máj.

„Christos anesti!”

Kedves Barátaim!

A keresztény olyan valaki, aki hisz az életben, aki hisz a **FELTÁMADÁSBAN**, aki hiszi, hogy a halál nem a vég, hanem egyúttal a kezdet is. Vajon a **FELTÁMADÁS** jelenti-e számunkra életünk középpontját. Vajon az a tény, hogy Krisztus feltámadt, megváltoztatja-e a mi szemléletünket az életről és a halálról, vagy pedig semmit sem változtat rajta? Ma ezt a kérdést fogjuk feltenni magunknak.

A mai világ, a mai társadalom betegesen pesszimista. Az életre, az emberre, a világra vetett sötét tekintet betegség. Szinte mindnyájan elkaptuk. Az a szimptómája, hogy a dolgokat, mindig a rossz oldaláról nézzük, negatív módon. Úgy élünk, mintha Krisztus fel se támadott volna, vagy mintha annak semmiféle következménye nem lenne. Vagy mintha nem mi lennénk a hordozói ennek a Jó Hírnek, amelynek meg kellene nyilvánulnia a mi életünkben, arcunkon, életfilozófiánkban és világszemléletünkben. Friedrich Nietzsche is úgy találta, hogy „a keresztények nem igazán sugározzák az örömet és a reményt!” Ám ha nem éljük az örömet és a reményt, akkor nem is vagyunk keresztények. Kedves Barátaim! Nekünk keresztényeknek küldetésünk van a társadalommal szemben, amelyben élünk. Át kell adnunk egy üzenetet. Ha ezt nem tesszük, eláruljuk a hitünket. Ez az üzenet pedig: a remény. A **FELTÁMADÁS** a bizonyosság, hogy a halál nem az utolsó szó, hanem beletorkollik az örök életbe, rányílik a fényre. A halál nem a vég, hanem a kezdet.

Ennek a bennünk élő reménységnek közölhetőnek kell lennie, meg kell látszania rajtunk. Ragályosnak kell lennie, mint egy járványos betegségnek. Kell, hogy azok, akik velünk találkoznak, újra megtalálják életükben a reményt, felfedezzék az örömet. Legyen ragályos a mi vidámságunk, különben nem vagyunk keresztények.

Christos anesti! Alithos anesti!

Krisztus feltámadt! Valóban Feltámadt!

Henri Boufad S.J.

A Szent Háromnap ünneplése

Krisztus után 313-ban, a Nagy Konstantin császár által kiadott edictum után felszabadult a keresztény közösség, és kezdte kialakítani a húsvéti misztérium ünneplésének részleteit. Valójában az ősegyház eredetileg egyetlen napra sűrítette a Jézus feltámadásának megünneplését, és a virrasztással, böjtöléssel, imádsággal, olvasmányokkal és prédikációval töltött éjszaka után következett az eucharisztia, a Krisztus kereszttádozatában való részesülés. Ez az egyetlen nap később bomlott három nappá, illetőleg bővült ki egy teljes hétté, majd ezt megelőzte a negyvennapos felkészülés. A **triduum**, a **Szent Háromnap** már az őskeresztény kortól kezdve nagycsütörtökkel kezdődik.

NAGYCSÜTÖRTÖK liturgiája az utolsó vacsora felidézésével kezdődik, amikor Jézus maga köré gyűjtötte tanítványait, és az ez az én testem, ez az én vérem szavakkal adta nekik a kenyeret és a bort. Ekkor születik az egyház, hiszen az eucharisztia hozza létre az egyházat - és mégis az egyház mutatja be az eucharisziát. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre - mondta Krisztus, és ez egyúttal egyházalapító szándékát is jelöli. A szentmisében, a szentáldozásban Jézussal találkozunk, és a legszemélyesebben kapcsolódunk személyiségéhez, valamint az ő kereszttádozatához és rajta keresztül a Mennyei Atyához. A nagycsütörtöknek éppen ezért ünnepélyes és örömteljes hangulata van. A szentírás olvasmányok felidéznek az egyiptomi kivonulást, amikor azon a bizonyos éjszakán az öldöklő

angyal megkímélte az izraeliták házaikat, mert a bárány vérével megjelölték az ajtófélfákat. Most az új Bárány, Krisztus vére is megoltalmazza mindazokat, akik benne bíznak. Nagycsütörtök éjszakájával kapcsolatban Szent János evangéliuma azt a jelenetet idézi fel, amikor Jézus megmossa tanítványainak a lábát. Ezzel nemcsak szeretetének, de alázatának is a legnagyobb mértékét mutatta be. A szeretet és az alázat példáját a tanítványoknak is követniük kell. Nemcsak a püspöki székhelyeken, hanem a II. vatikáni zsinat rendelkezései szerint a plébániai közösségekben is meg lehet jeleníteni ezt a történetet, mikor tizenkét férfit választ ki a helyi lelkipásztor, és Jézus képviselőjében maga is megmossa hívei lábát. A szentmise folyamán újra megszólal a Glória - dicsőség a magasságban Istennek. A harangok zúgnak, de egyúttal el is hallgatnak. Ezután a nagyszombati húsvéti szentmiseig nem is szólalnak meg, csak kereplők jelzik az események változását. Az oltár Krisztust jelképezi, és így az oltárfosztás Krisztus ruhától való megfosztására utal a keresztre feszítés előtt. Egyúttal a templom is minden ékességétől megszabadul, ez is jelzi, hogy elvitték a vőlegényt, és az apostolok és a hívek is gyászolnak. A nagycsütörtök esti szentmisét követően az oltáriszentséget egy mellékolthoz viszik, ahol együtt imádkoznak a Megváltóval, aki a Getszemáni-kertben vérről verejtékezett, és imádkozva kérte a Mennyei Atyát: Ha lehetséges, múljék el tőlem ez a pohár, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem úgy, ahogyan te. Ezen az éjszakán a virrasztás emlékeztet a szenvedést vállaló Jézusra.

NAGYPÉNTEK. Jézus kereszthalálának napján az egyház nem mutat be szentmisét. A liturgia a szentírás olvasmányokra, a kereszthódolatra és a szentáldozásra szorítkozik. A pap és kísérei leborulnak az oltár előtt, majd kezdődik a szentírás olvasmányok felolvasása, mely igazolja, hogy valóban Jézus a Messiás. Itt elsősorban az ószövetségi jóvendölésekre kell gondolni, főképp Izaiás próféta könyvének ötvenharmadik fejezetére, az Úr szolgájának szenvedésére. Ekkor történik a szenvedéstörténet János evangéliuma szerinti megjelenítése, amely drámai módon tárja elénk a

megváltás misztériumát. Amikor a második isteni személy megtestesült, magára vette emberi természetünket, a szenvedés képességével és a halállal együtt - s így mindent megváltott. Éppen ezért vállalhatjuk mi is a szenvedést, a betegséget és halált, mert ez nem az élet végső állomása. Amint Jézus élete is mutatja: húsvétvasárnap nincs nagypéntek nélkül. A szentírás olvasmányok utáni könyörgések az egyház tagjaiért és az egész világról szólnak: minden hívóért, a keresztségre készülőkért, az egyháztól elszakadtakért, a hitlenekért, az Ószövetség népéért, a zsidókért, valamint az ország, a társadalom, a világ vezetőiért - és különösen a szenvedőkért. A virágvasárnapon letakart feszületről a pap leveszi a

leplet. A kereszten ott az Üdvözítő, aki értünk szenvedett. A liturgiában ezután következik a kereszt előtti hódolat: a hívek csókkal illetik, és térdet hajtanak Krisztus áldozata előtt. Szent Isten, Szent Erős Isten, Szent Halhatatlan Isten: irgalmazz nekünk - énekeljük. Beteljesedett a misztérium Jézus Krisztusban, aki odaadta értünk önmagát: halálával megölte a halált, és megszüntette magát a bűnt is. Az ő áldozatából meríthetünk erőt mi is mindennapi küzdelmeinkhez, s feltekintve a keresztre láthatjuk, hogy volt valaki, aki ennyire szerette a világot, az embereket, és ez a valaki Isten Fia volt.

NAGYSZOMBAT Jézus sírban pihenésének napja. Az egyház ott áll Jézus sírjánál, szenvedéséről és haláláról elmélkedik. Az oltár is üres, a tabernákulum nyitott ajtaja jelzi, hogy távol van otthonától a vőlegény. Ekkor történik a nagyszombati szertartás kezdete, hiszen nagyszombaton - a liturgia előírása szerint - a naplemente után már meg lehet kezdeni a virrasztást, a szent éjszakát, amely Jézus feltámadására készít elő. A sötét templomban egyedül a parázsló szén világít, s az arról vett tűzzel a pap meggyújtja a húsvéti gyertyát, miközben azt imádkozza, hogy Jézus Krisztus tegnap és ma, ő a Kezdet és a Vég, ő az Alfa és az Omega, övé az idő, és övé az

örökkévalóság, övé a dicsőség és a hatalom, mindörökkön örökké. Amen. A húsvéti gyertya fénye maga is Jézus Krisztust jelzi, feltámadását, mely bevilágít a templom sötétjébe, de egyúttal a lelkek sötétjébe is. És hirdeti azt a nagy világosságot, mely az igazi élet, az örök élet. A húsvéti öröme után kezdődik az igeliturgia, mely végigvezet minket az üdvösségtörténet nagy állomásain, eljutva az Újszövetség küszöbéig. Ekkor ismét felhangzik a Glória, és megszólalnak a csengők és a harangok, felhívva Krisztus győzelmeinek ünneplésére. A szentleckét követően az ünnepélyes alleluja Isten népének ujjongó örömet fejezi ki. Jézus feltámadásának evangéliumi felolvasása és a homília után eljutunk az üdvösség forrásához. A keresztkútnál Jézus szavaira emlékezve - aki nem születik vízből és Szentlélekből, nem megy be Isten Országába - az összes szentet hívjuk segítségül a víz megáldására. Felemelő élmény, ha valaki ilyenkor keresztelkedik meg, de a többi hívó is megújíthatja keresztségi fogadalmát. Ezután következnek az eucharisztia liturgiája, a Jézus feltámadását ünnepli. A szentmise kerülhet sor a körmenetre, amikor a megmutatják örömeiket, hiszen a hanem az egész világnak szóló Örömhír. a keresztények, hanem minden ember keresztény, aki az élet igazságára, az Jézus Krisztus hozta el szenvedése,

húsvéti szentmise, amely most már után, vagy másnap hajnalban keresztény hívek külsőleg is kereszténység nem magányos, Jézus él, valóban feltámadt, nemcsak számára. A lelke mélyén mindenki Istenre vágyakozik, és ezt az életet halála és örömteli feltámadása által.

Kyánitz Mihály

Április Igeliturgikus naptára

1. Oz. 14,2-10
Mk. 12,28b-34
2. Oz. 6,1-6
Lk. 18,9-14
3. 1 Szám. 16,1-13
Ef. 5,8-14
Jn. 9,1-41
4. Iz. 65,17-21
Jn. 4,43,54
5. Ez. 47,1-12
Jn. 5,1-16
6. Iz. 49,8-15
Jn. 5,17-30
7. Kiv. 32,7-14
Jn. 5,31-47
8. Bölcs. 2,1-22
Jn. 7,1-30
9. Jer. 11,18-20
Jn. 7,40-53
10. Iz. 43,16-21
Fil. 3,8-14
Jn. 8,1-11
11. Dán. 13,1-62
Jn. 8,1-11
12. Szám. 21,4-9
Jn. 8,21-30
13. Dán. 3,14-95
Jn. 8,31-42
14. Ter. 17,3-9
Jn. 8,51-59
15. Jer. 20,10-13
Jn. 10,31-42
16. Ez. 37,21-28
Jn. 11,45-57
17. Mt. 21,1-11
Iz. 50,4-7
Fil. 2,6-11
Mt. 26,14-27

Hogyan lehet Isten a szenvedő és megalázott Krisztus?

A legnehezebben fér az ember fejébe a szenvedés. Némelyek számára elképzelhetetlen, hogy valaki vállalja a szenvedést, ha hatalma van annak elkerülésére. Éppen azért nem akarták még az apostolok sem hinni, hogy a Messiásnak szenvednie kell, illetve Ő vállalni fogja a szenvedést az emberiség megváltásáért. Nem tudnak megbarátkozni ezzel a gondolattal. Amikor pedig valóban bekövetkezik, amikor Krisztust gyalázatos halálra viszik, miután megalázták, megostorozták, megkínózták, mint egy utolsó gonosztevőt, valósággal összeomlik bennük minden.

Elfeledkeznek Krisztus csodáiról, hatalmáról, isteni fenségének megnyilatkozásáról, és arról, hogy nemcsak a próféták, de ő maga is előre megmondotta nekik: „Íme felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesednek mind, amiket megírtak a próféták az Emberfiáról. Mert a pogányok kezébe adatik, és megcsúfolják, bántalmazzák, megköpdösik, és miután megostorozták, megölik út”. (Lk. 18,31-33).

Mindezt elfelejtik. Emlékezzünk a két emmauszi tanítványra. Milyen összetörtén, minden reményt elveszítve bandukolnak, valósággal menekülnek még az emléktől is mindannak, amik Jeruzsálemben történtek az Úr Jézussal.

Az Úr Jézus pedig hozzájuk csatlakozik és felnyitja szomorúságtól elhomályosult szemüket: „Ó, ti balgatagok és késedelmes szívűek mindazok elhívésére, miket a próféták szövegeire, amelyek szintén évszázadokkal előbb elbeszéltek, hogy átvigyük kezeit és lábait, megszámlálják minden csontját, elosztják ruháit, és köntösére sorsot vetnek. (21. Zsolt.)

Hivatkozhatott itt az Úr Jézus Zakariás prófétára, akinél olvasható a Krisztus előtti VI. században, hogy a Messiás 30 ézüstpéNZÉRT fogják elárulni.

Idézhete Izaiás prófétát, aki még régebben írja le az eljövendő Messiás szenvedéseit, melyeket ő maga önként vállal. Feláldozzák, mert maga akarja, bűneinkért törték össze, gonoszságainkért sebesítetik meg, betegségeinket ő hordozza, fájdalmakat ő viseli, mindnyájunk gonoszságaiért ő elégtételt. Rámutatott az általuk is ismert Zsoltárok szövegeire, amelyek szintén évszázadokkal előbb elbeszéltek, hogy átvigyük kezeit és lábait, megszámlálják minden csontját, elosztják ruháit, és köntösére sorsot vetnek. (21. Zsolt.)

Az apostolok szemei megnyílnak s most már Krisztus szenvedése és halála nem úgy állott előttünk, mint érthetetlen s vak sorstragédia, hanem mint a megváltás isteni tervének végrehajtása, amelyet a Megváltó előre látott és vállalt. Mindezek felismerésében Krisztus halála nem botrány volt többé a szemükben, hanem Isten végtelen és Krisztus istenségének újabb bizonyossága.

Joggal mondja ezért Szent Jusztin: „Hogyan hihetnők egy keresztre feszített emberről, hogy az örök Isten egyszülött Fia, aki ítéletet fog tartani az egész emberi nemzetség felett, ha nem tanúskodnának mellette az ő eljövetele előtti jövendölések, amelyeket a bekövetkezett események megerősítettek?”

„Hogy pedig ezek a messiási jövendölések nem lehetnek emberek éppen ebből is felismerhető. Emberek ugyanis még elképzelni sem tudták volna isteni kinyilatkoztatás nélkül, hogy a világmegváltó Messiás szenvedő és megalázott legyen.” Krisztus szenvedése ezért bennünk is kétkedés helyett az Isten szeretetét erősítse meg, a mi szenvedéseink miatt pedig sohase feledkezzünk meg arról, hogy Isten atyai szeme akkor is fölöttünk virraszt, s a megpróbáltatások által is az üdvösség útjait készítgeti számunkra

Léstyán Ferenc

18. Iz. 42,1-7
Jn. 12,1-11
19. Iz. 49,1-6
Jn. 13,21-38
20. Iz. 50,4-9
Mt. 26,14-25
21. Kiv. 12,1-14
IKor 11,23-26
Jn. 13,1-15
22. Iz. 52,13-53,12
Zsid. 4,14-5,9
Jn. 18,1-19,42
23. 1Ter. 1,1-2
1Ter. 22,1-18
Bar. 3,9-4,4
Éz. 36,16-28
Róm. 6,3-11
Mt. 28,1-10
24. ApCsel. 10,34-43
Kol. 3,1-4
Jn. 20,1-9
25. ApCsel. 2,14-33
Mt. 28,8-15
26. ApCsel. 2,36-41
Jn. 20,11-18
27. ApCsel. 3,1-10
Lk. 24,13-35
28. ApCsel. 3,11-26
Lk. 24,35-48
29. ApCsel. 4,1-12
Jn. 21,1-14
30. ApCsel. 4,13-21
Mk. 16,9-15

Április Igeliturgikus naptára

Május Igeliturgikus naptára

1. Apcsel 2,42-47
1Pét. 1,3-9
Jn. 20,19-31
2. Jn. 5,1-5
Mt. 10,22-25
3. I. Kor. 15,1-8
Jn. 14,6-14
4. Apcsel 5,17-26
Jn. 3,16-21
5. Apcsel 5,27-33
Jn. 3,31-36
6. Apcsel 5,34-42
Jn. 6,1-15
7. Apcsel 6,1-7
Jn. 6,16-21
8. Apcsel 2,14-28
1Pét. 1,17-21
Lk. 24,13-25
9. Apcsel 6,8-15
Jn. 6,22-29
10. Apcsel 7,51-8,1
Jn. 6,30-35
11. Apcsel 8,1-25
Jn. 6,35-40
12. Apcsel. 8,26-40
Jn. 6,44-51
13. Apcsel. 9,1-20
Jn. 6,52-59
14. Apcsel. 9,31-42
Jn. 6,60-69
15. Apcsel. 2,14-41
1Pét. 2,20-25
Jn. 10,1-10
16. Apcsel. 11,1-18
Jn. 10,1-10

„E szavak után rájuk lehelt...”
(Jn 20,19-23)

Figyelemre méltó, hogy feltámadása után az Úr szinte nem hagy időt a tanítványoknak arra, hogy magyarázkodjanak a szenvedése alatti viselkedésükről. Meg hogy olyan nehezen hitték el a feltámadást. Nem vár mosakodást, sem bűnvallomást. Hanem azon mód rájuk leheli a Szentlelket, fizikailag is kifejezi a Lélek kiáradását bensejéből.

Itt az tűnik fel nekünk, hogy az apostolok idegeiben még ott vibrált a félelem a zsidóktól, a római hatalomtól és a rémület Jézus sorsának beteljesülésén. Másrészt bennük volt még a most hitre jutott embereknek a lelkiállapota, a kételkedéssel kevert boldog öröm. Mint Szent Lukács írja, hogy az „örömtől még mindig nem hittek” (Lk. 24,41). Amikor a kételkedés átcsap a bizonyosságba, de szinte nem tudjuk elhinni az elképzelhetetlen valót, és az előbbi kételkedésünknek érzelmi foszlányai még mindig lelkünkben vannak. Ebben a lelkiállapotban kapják az apostolok a Szentlelket. Mintha Jézus nem venné rossznéven vagy legalábbis eltűrné ezt a két érzést a Lélekben való küldetés mellett.

És itt mutatkozik meg a mi Urunk mérhetetlen irgalma. Mert mintha e három érzés és állapot öröklődne korról-korra az egyházban: a feladatoktól való félelem és a birtokolt lelki valóságtól való tettebeli lemaradás mellett a Lélek küldetésének erejében való

mozgás. Szent Pál ezt így fogalmazza a maga szemléletességével: „Ezt a kincset cserépedényben őrizzük, hogy az erő túlaradó nagyságát ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk.” (1Kor4,7). A cserépedényen mi elsősorban a testi gyöngeséget szoktuk érteni, és megfélemlünk arról, hogy a szentírás test-fogalomhoz hozzátartozik az embernek érzelmi élete is, mint ami össze van fonódva az ember ideg-életével.

Hogy ezek jellemzik az egyházat annak nincs ellenére, hogy az első pünkösdkor bátran kiálltak az apostolok és hirdették, amire a Lélek küldte őket. Mert később elő-előtör a bátorsággá váló ima is (ApCsel 4,30) és a félelemről való tudósítás is. Péter félelméről Pál értesít. (Gal 2,12) Pál félelméről maga tesz tanúságot: „Gyöngeségem tudatában elfogódva és nagy izgalommal mentem hozzátok írja a korintusiaknak. (1Kor 2,3)

Ezért kell az egyháznak minden időben bűnbánatos lélekkel önmagán javítani mint mondják ecclesia semper reformanda. Ezért van az, hogy az egyházon mindig van kritizálni való. A cserépedényt sohasem szabad összetéveszteni a benne hordott kincscsel! Jézus is a kincstre nézett, s nem az apostolok gyarlóságait számolgatta. És volt bátorsága cserépedénybe tenni kegyelmi kincseit. Hol vagyunk mi Jézus bátorságától?!

Belon Gellért

17. Apcsel. 11,19-26
Jn. 10,22-30
18. Apcsel. 12,24-13,5
Jn. 12,44-50
19. Apcsel. 13,13-25
Jn. 13,16-20
20. Apcsel. 13,26-33
Jn. 14,1-6
21. Apcsel. 13,44-52
Jn. 14,7-14
22. Apcsel. 6,1-7
1Pét. 2,4-9
Jn. 14,1-12
23. ApCsel. 14,5-18
Jn. 14,21-26
24. Iz. 9,1-6
Mt. 1,18-23
25. ApCsel. 15,1-6
Jn. 15,1-8
26. Fil. 4,4-9
Jn. 17,20-26
27. ApCsel. 15,22-31
Jn. 15,12-17
28. ApCsel. 16,1-10
Jn. 15,18-21
29. ApCsel. 8,5-17
1Pét. 3,15-18
Jn. 14,15-21
30. ApCsel. 16,11-15
Jn. 15,26-16,4
31. ApCsel. 16,22-34
Jn. 16,5-11

Május Igeliturgikus naptára

	MEDGYES	KISKAPUS	SZENTÁGOTA
Nagybőjtben keresztutak végzése	-Plébániatemplom: kedden és pénteken 17,30 utána szentmise, szerdán 18,00 - román -Szt. István templom: csütörtök 16,30 utána szentmise	- Kiskapus – péntek 17,00 keresztút utána szentmise	- Szentágota – minden péntek 18,00
Április 1. Elsőpéntek	- plébániatemplom: 7,30 románul 18,00 magyar – utána szentségimádás		- Szentágota – 18,00 (délelőtt beteglátogatás)
Április 3. Nagyböjt 4. vasárnapja	- plébániatemplom: 8,00 ; 11,00 – utána szentségimádás - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom – 12,30 - Erzsébetváros – 14,00	- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Nagyekemező: 12,30	- Szentágota: 10,00 – utána szentségimádás
Április 10. Nagyböjt 5. vasárnapja	- plébániatemplom: 8,00; 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom: 12,30 - Erzsébetváros: 14,00	- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Mikeszásza: 14,00 - Hosszúaszó: 15,00	- Szentágota :10,00
Április 17 Virágvasárnap	- plébániatemplom: 8,00; 11,00 órakor- Passió éneklés - Szt. István templom: 9,30 órától - Somogyom – 12,30 - Erzsébetváros – 14,00	- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Nagyekemező: 12,30	- Szentágota – 10,00
Április 21. Nagycsütörtök	- plébániatemplom: 18,00	- Bólya: 17,00 - Kiskapus: 19,00	- Szentágota : 18,00
Április 22. Nagypéntek	- plébániatemplom: 18,00 - Erzsébetváros :15,00	- Bólya: 17,00 - Kiskapus: 19,00	- Szentágota : 18,00
Április 23. Nagyszombat	- plébániatemplom-szentségimádás Jézus sírjánál: 9,00-tól - 20,00-ig Húsvéti vigília és feltámadási körmenet 20,00-tól - Erzsébetváros: 17,00 húsvéti vigília	- Bólya: 17,00 - Kiskapus: 21,00	- Szentágota: 20,00
Április 24. Húsvétvasárnap	- plébániatemplom: 7,45 eledelszentelés - plébániatemplom: 8,00; 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom: 12,30 - Erzsébetváros: 14,00	- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Mikeszásza: 14,00 - Hosszúaszó: 15,00	- Szentágota :10,00
Április 25. Húsvéthétfő	- plébániatemplom: 8,00; 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom: 12,30	- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Nagyekemező: 12,30	- Nagysink: 11,00 - Szentágota: 18,00

	MEDGYES
Májusi ájtatosságok	- plébániatemplom: kedden és pénteken a szentmise után magyarul, szerdán 18,00 románul - Szt. István templom: esti szentmisék előtt
Május 1. Húsvét 2. vasárnapja	- plébániatemplom: 8,00; 11,00 - utána szentségimádás - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom:12,30 - Erzsébetváros:14,00
Május 6. Elsőpéntek	- plébániatemplom: 7,30 románul, 18,00 magyarul utána szentségimádás
Május 8. Húsvét 3. vasárnapja	- plébániatemplom:8,00; 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom:12,30 - Erzsébetváros:14,00
Május 15. Húsvét 4. vasárnapja	- plébániatemplom: 8,00; 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom:12,30 - Erzsébetváros:14,00
Május 22. Húsvét 5. vasárnapja	- plébániatemplom 8,00;11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom:12,30 - Erzsébetváros:14,00
Május 24. Szűz Mária keresztények segítségére	
Május 29. Húsvét 6. vasárnapja	- plébániatemplom 8,00;11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom:12,30 - Elsőáldozás - Erzsébetváros:14,00

KISKAPUS	SZENTÁGOTA
- Kiskapus:19,00 órás szentmisék után	- Szentágota: szombaton 18,00
- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Nagyelemező: 12,30	- Szentágota: 10,00 – utána szentségimádás
- Kiskapus: 19,00- utána szentségimádás	- Szentágota: 18,00 – utána szentségimádás - délelőtt beteglátogatás
- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Mikeszásza: 14,00 - Hosszúaszó: 15,00	- Szentágota : 10,00
- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Nagyelemező: 12,30	- Szentágota: 10,00
- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Mikeszásza: 14,00 - Hosszúaszó: 15,00	- Szentágota : 10,00
	- Szentágota: - 10,00 szentmise– örökös szentségimádás napja - 18,00- Ünnepi szentmise
- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30	- Nagysink: 11,00 - Szentágota : 18,00

A Szentmise (sorozat)

1. A szentmise bevezető része

A szentmise új rendje szembevetésben kiemeli az első részt azzal, hogy ahol elégséges hely van, nem az oltárnál végzik, hanem az oltár közelében elhelyezett széknél és a szószék helyettesítő ambonán, mely lehet egyszerű könyvvállvány vagy a szószékhez hasonló építmény. Kisebb templomokban minden az oltárnál végezhető. Ez sem új, mert a székesegyházi és más hasonló ünnepélyes szentmisékben a püspökök a templom szentélyében elhelyezett széknél, stallumnál végezték a szentmise első részét. Ez a stallum legtöbb templomban meg is van. Amint az áldozópap kilép a ministránsokkal a sekrestyéből, a nép azonnal kezdi a miseéneket, vagy a kar, vagy a kántor, ha a nép nem ismeri. Ezalatt térdhajítás az

Oltáriszentséget őrző oltár felé, oltárcsók a szembenéző oltáron és ugyanott, ha az ünnepélyesség kívánja, tömjénezés. Ez most bármelyik misében megengedett, de el is hagyható. A továbbiak a széknél történnek: az áldozópap keresztet vet, amelyre a hívek Ámen-nel felelnek. Köszönti a híveket, amely lehet az eddig is ismert köszöntés: „Az Úr legyen veletek”. Rá a hívek felelete: „És a te lelkeddel”. Köszöntés után lehet ismertetni a napi szentmise kiért, vagy milyen szándékra ajánlják fel. Lehetnek bevezető gondolatok. Itt következnek a régi lépcsőimádból ismert Közgyónás. Felhívással kezdődik: „Testvéreim! Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és bánjuk meg bűneinket, hogy méltóképpen ünnepelhessük az Úr szent titkait”. Rövid csend szünet alatt ki-ki saját bűneit veszi számba, majd közösen végzik a Közgyónást, mely hasonló a régihez, csak valamivel rövidebb. Három gondolatot fejez ki: elismerem bűnös voltomat Isten és ember előtt. Mellemet verve kifejezem bánatomat. Kérem a Boldogságos Szűz, az angyalok és szentek, sőt a hívek imáját, hogy imádkozzanak értem. Ez a bűnbánati cselekmény emlékeztetés arra, hogy lelkiismeretünk megvizsgálása, a bűnbánat állandó és elengedhetetlen feltétele annak, hogy Krisztus áldozatán méltóan vegyünk részt. Hiszen az Úr Jézus a bűntől való megszabadulásért jött közénk, áldozta fel magát. Íme, az első imánk ezért szól Istenhez a szentmisében. Mivel pedig az igazi bűnbánat Isten kegyelmi ajándéka is, kérjük mások imáját is. Figyelmeztetés arra is, hogy egymás számára is elsősorban ezt kérjük. Következik a pap feloldozó kérése, majd a régi Kyrie Uram irgalmazz, Krisztus kegyelmezz, ami újra a bűnbánat esdeklése. Természetesen a bűnbánat igazi lelkülete feltételezi a szentgyónást, vagy annak szándékát. Erre minden szentmise figyelmeztet. A bűntől elfordult lelkét már öröm tölti el s ezért jöhet az öröme: a Glória. Ez már dicséret és hála Istennek. Köszönet Jézus Krisztusnak, aki elveszi a világ bűneit s megszabadít engem is bűneimtől. Ezután jöhet a könyörgés, amikor már más kéréseimet is bekapcsolhatom. Felszólítással kezdődik a régi Orémus magyarul: könyörögjünk. Ezzel kapcsolatban megjegyzendő, hogy a hasonló felszólítás után mindig csendszünet következik, amely alatt saját kéréseimre gondolhatok. A most elmondottakat ebben foglaljuk össze: a szentmisén való részvétel első alapvető lelki előkészülete bűnbánat Keresztelő Szent János intelme szellemében. Az Úr közel van. Készítsétek útját. Tartsatok bűnbánatot.

Léstyán Ferenc

Vasárnap vagy szombat?

Az Úr napja megszenteléséről az első írásos rendelkezést Mózes második könyvében olvassuk: „Emlékezzél meg arról, hogy a szombat napját megszenteljed. Hat napot dolgozzál, a hetedik napon azonban az Úrnak, a te Istenednek szombatja vagy”. (Ex 20,8-10). Közismert, hogy az Ószövetségben a szombatot tartották meg az Úr napjaként. E napot szentelték minden hat nap után kizárólag Istennek és a lelkieknek.

Ezzel szemben a kereszténység kezdetétől, már az apostoli időktől, a vasárnapot szenteli meg. Kevés kivételtől eltekintve, minden keresztény számára ez az Úr napja. Érdekes, hogy komoly keresztény hívő ezen sohasem akadt fenn. Megérezték, és természetesnek találták, hogy nem a nap elnevezésén múlik egy isteni törvény érvénye és betartása. A szombat eredeti értelme ugyanis ez: nyugalom nap. A Szentírásból ismert isteni parancs értelme mai nyelvre lefordítva eszerint így hangzik: Emlékezzél meg arról, hogy a nyugalom napját megszenteljed. A Szentírás tulajdonképpen azt szabja meg, hogy minden hat nap után egy nyugalom nap következék Isten tiszteletére szentelve. Ha ez megvan, nem lényeges, hogy azt a napot minek nevezzük, szombatnak-e, vagy vasárnapnak, a hét első vagy hetedik napjának-e. A kereszténységben pedig kezdetétől megvan minden hat munkanap után egy nyugalomnap. Hogy ez a vasárnap és nem a szombat, azon csak néhány szekta tagjai akadnak fenn, akik vakon nyargalnak, anélkül, hogy tisztába lennének azok tartalmával.

Természetesen önhatalmúlag senki sem szabhatja meg, hogy melyik napot szentelje Istennek. Az őskeresztények sem estek ebbe a hibába. Az Úr Jézus hatalmával felruházott apostoli egyház tette vasárnapra az Úr napját. Annak az Úr Jézusnak hatalmával, aki joggal mondotta el önmagáról: „Az Emberfia ura a szombatnak is”. (Mt. 12,8)

Már az apostolok cselekedeteiben olvassuk, hogy ezen a napon gyűltek össze kenyértörésre. Szent Jusztin már a II. században részletesen leírja a vasárnap megülését: „Vasárnapon mindnyájan, kik a városban, vagy kinn a vidéken lagnak, ugyanazon helyre egybegyűlnek, a felolvasó az apostolok, vagy próféták iratait olvasva. Ennek végeztével a püspök a nép oktatására és buzdítására beszédet mond, mely után mindnyájan felállunk s imádkozunk. Azután pedig kenyér, bor és víz mutatattik be és az említett előjáró ezek fölött könyörgést s hálát mond, azaz megáldja azokat s a nép örömmel kiáltja: Ámen. Erre a megáldott elemeket áldozás végett valamennyi jelenlevőnek kiosztják, a távollévőknek pedig a diakónok által elküldik...”

Íme, a vasárnap ősi megünneplése szentmisével, melynek leírása tartalmazza a mai szentmise főbb részeit. Azt is megindokolják, hogy miért éppen ezt a napot jelölték ki az Úr napja megünneplésére. Mert ezen a napon támadt fel Krisztus, ezen a napon szállott le a Szentlélek s indult diadalútjára a hit világossága.

Az a vasárnap rendeltetése, hogy e hit világosságába vezessen s hétről hétre jobbak s ezáltal boldogabbak legyünk.

Bár mindenki úgy tartaná és tarthatná meg, hogy áldásaiban részesülve mind földi, mind örök sorsa Isten gyermekeinek igazi, bőséges életével legyen teljes.

Léstyán Ferenc

A zene életre ébreszt

Csodálatos zene hallgatása közben megérezhetjük a titkot, mely után lelkünk vágyakozik. Lelkünknek szárnyakat ad az ilyen zene, hogy elindulhasson oda, ahol igazán otthon van.

A zene még egy olyan szívet is képes újra életre kelteni, amely a depresszióban a borús hangulat kilátástalanságába és szomorúságába zárva halottnak érzi magát.

A zene megszólalásra bírja a megdermedt szívet. Merd megengedni érzéseidet, a szomorúság és a melankólia érzését is. Lehetnek depresszív hangulataid is. Nem kell legyőznöd őket. Semmit sem használnak neked, ha bebeszéled magadnak, hogy tulajdonképpen mindig vidámnak kellene lenned. Éppenséggel nem vagy mindig vidám. Néha szomorú is vagy. És talán gyakran depresszió is nyomaszt.

Két út létezik, ahogy szomorúsággal és depresszióval bánhatsz.

Az egyik út, hogy kifejezed depressziódat.

A zene hallhatóvá teszi a melankóliát.

És éppen egy szomorú zene tudja megérinteni a szívet.

Azáltal, hogy érzékelem szívem szomorúságát, átalakul a gyász.

A gyász és a melankólia is az elevenség formái. Gyászomban érzékelem magamat. A másik mód abban áll, hogy olyan zenét engedünk be depresszív hangulatainkba, amely jókedvre derít minket. Ha éppen komor érzelmeimet megnyitom a zenének, a szomorúság közepette megragadhatom az örömet, amely szívem mélyén már bennem van. A zene életre ébreszti azt.

Anselm Grün

Húsvéthajnali varázs

A kert fölött az éj suhog.
A fák, mint örök állnak.
Még itt kísért borzalma a
Nagypénteki halálnak.
De hirtelen egy villanás
Cikáz a kerten végig.
A Getsemaneh bokrai
A villanást megérik.

A hajnal ébred. Annak a
Gyémánt szeme sugárzik?
- Nem, nem! Valaki jár itt!

A kertnek útja még sötét,
De rajta kavics roppan.
Valaki némán átlebeg
S megáll a tar bokorban.
Egy kis madárnak felnyílik
Trillára termett ajka
És füttyögő ezüst sípon
Ijedt dal tör ki rajta.

A hajnalt érzi a madár,
Annak veri trilláit?
- Nem, nem! Valaki jár itt!

Az árnyék mozdul hirtelen,
Az alvó kert felébred.
Szent borzalommal néz körül
A bokrokon az élet.
A fák között valaki áll,
Fehér ruhája lebben.
Angyalsereg gyűl hirtelen
A Getsemaneh - kertben.

Az utat végig térdelik,
A hajnal felsugárzik.
- A Megfeszített jár itt!

Harsányi Lajos

Mi a különbség a teológus és a geológus között?

-???

-Ég és Föld.

Maga minden este részegen megy haza - korholja a falu plébánosa Józsi bácsit

- Nem bántja a lelkiismerete?

-Az nem, csak a feleségem...

Két rendőr megkérdezte a papot, miért van begipszelve a lába.

- Amikor léptem ki a tusolóból, megcsúsztam, és eltört a lábam.

Amikor elment:

- Te, mi az a tusoló? - kérdi az egyik rendőr a másiktól.

- Nem tudom, te jársz templomba!

Egy idős hölgy bemegy a madárkereskedésbe, hogy egy kakadut vegyen. Végigmustrálgatja a madarakat és az egyiknél megáll. Megkérdezi tőle:

- No te cifratollpamacs, tudsz-e beszélni?

- Tudok. És te vén madárijesztő, tudsz repülni?

Haldoklik a skót, halálos ágyához hivatja a rokonságot. A skót kérdezi:

- Itt vagy, édes fiam?

- Itt vagyok, édesapám.

- Itt vagy, drága feleségem?

- Igen édesem, itt vagyok!

- Itt vagy, drága húgom?

- Itt vagyok, bátyám.

- Mindenki itt van?

- Igen - válaszolja a rokonság.

- Akkor miért ég kint a villany????

Két skót beszélget:

- Voltál vasárnap templomban?

- Persze.

- Érdekes, nem vettelek észre.

- Nem csodálom. Ugyanis én vittem körbe a perselyt!

Az angol, az ír meg a skót elhatározzák, hogy közös vacsorát rendeznek.

- Én hozom a húst! - mondja az angol.

- Én hozom a tésztát! - szólal meg az ír.

- Én pedig hozom az öcsémet! - kontráz a skót.

